

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési eljárásban dr. Antal Kadosa Adorján ügyvéd által képviselt I.r. és II.r. felperesnek, dr. Ruttner György ügyvéd által képviselt alperes ellen, határozatok megtámadása iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2008. november 12. napján meghozott 29.P.21.918/2008/7. számú ítélete ellen, az alperes részéről 8., Pf.3. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a keresetet elutasítja.

Kötelezi az I. rendű felperest 30.000 (harmincezer) forint, II. rendű felperest 30.000 (harmincezer) forint első- és másodfokú eljárási perköltséget 15 napon belül fizessen meg az alperesnek.

A le nem rótt 21.000 (huszonegyezer) forint kereseti- és 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperesek a keresetükben - más mellett - az alperes 2007. március 9. napján megtartott küldöttgyűlésén hozott valamennyi határozat megsemmisítését kérték.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta, a küldöttgyűlés törvényeknek és az alperes alapszabályának megfelelő összehívása és megtartása következtében.

A Fővárosi Ítéltábla a 4.Pf.20.171/2008/7. sorszámú végzésében a Fővárosi Bíróság 29.P.21.613/2007/6. sorszámú ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érintette, fellebbezett rendelkezését hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben - a perköltségre is kiterjedően - a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás eredményeként a 29.P.21.918/2008/7. sorszámú ítéletében az alperes 2007. március 9. napján tartott küldöttgyűlésén meghozott valamennyi határozatát megsemmisítette. Kötelezte az alperest, fizessen meg az I.r. felperesnek 48.000.-Ft perköltséget. Megállapította, hogy a le nem rótt 43.000.- Ft eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet indokolása értelmében a Pp. 164. § (1) bekezdés és 163. § (2) bekezdése alapján az alperesnek kellett bizonyítania, hogy a keresettel támadott határozatok elfogadásáról szóló küldöttgyűlés összehívása és lebonyolítása megfelelt az alperes alapszabályában foglaltaknak és a jogszabályoknak. Az elsőfokú bíróság a határozatok vizsgálatakor a küldöttgyűlés időpontjában hatályos 2005. május 27. napján kelt alapszabály rendelkezéseiből indult ki. Az alapszabály 19. § (4)-(5) bekezdése, 20. § (1), (3) bekezdése, 21. § (1) bekezdése felhívásával a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a küldöttgyűlés összehívásakor az alperes megsértette az alapszabály 19. § (4) bekezdésében foglalt 30 napos időközre vonatkozó szabályt, a tagszervezetek küldöttállítására vonatkozó alapszabály 20. § (3) bekezdésében írt 15 napos szabályt, továbbá a küldöttek regisztrációja során még a mandátumvizsgáló bizottság által megszabott határidőt sem tartotta be, amikor 2007. március 8. napján érkezett 4 db mandátumot elfogadta. Utalt arra, hogy az alapszabály a 20. §-ában félreérthetően és zavarosan fogalmazza meg a küldöttállítás szabályait. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a vitás mandátumok sorsa felőli döntés nem felelt meg az alapszabálynak és az egyesülési jog alapelveinek. Kiemelte, hogy a mandátumvizsgáló bizottság nem határozott a mandátumok minősítése tárgyában, a küldöttgyűlésen ennek a kérdésnek az eldöntésére eredményesen nem került sor, mert a mandátumok felől nem alakult ki egyszerű többségi döntés. Utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy a vitatott mandátumokról okiratok hiányában állást foglalni nem tudott, és miután az alapszabály a küldöttdelegálás részletszabályaira nem tér ki, a csatolt okiratokból a mandátumok szabályosságára következtetni nem lehetett. Megállapítása szerint a szavazatszámlálók küldöttgyűlés kezdetén való eljárása is sértette az alapszabály 22. § (3) bekezdésében foglaltakat, továbbá a küldöttgyűlésről készült jegyzőkönyv, jelenléti ív, valamint a leadott szavazólapok száma nem volt összhangban és az ellentmondásokat a meghallgatott tanúvallomások sem tisztázták. Nem tartotta a jegyzőkönyv elkészítésének körülményeit tisztázottnak és a jegyzőkönyvet hitelesnek. Utalt arra, hogy a jelenléti ív szerinti szám adatok nem egyeznek a leadott szavazatok számával. Megállapította, hogy az előzetesen regisztrált küldött helyett más küldött vett részt a küldöttgyűlésen három sportegyesület esetében, valamint egy esetben a küldött megbízó levele nem volt az iratok között, így ezen

mandátumokat vitathatónak tartotta. Mindezek kiemelésével az elsőfokú bíróság arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy a küldöttgyűlés összehívásakor és megtartásakor számtalan apróbb, csekélyebb szabályszegés történt, melyek egyenként nem okoznák a küldöttgyűlés határozatainak törvénysértő minősítését, azonban összességükben azt eredményezték, hogy a lefolytatott terjedelmes bizonyítási eljárás alapján sem lehetett megnyugtató állást foglalni abban a kérdésben, hogy a küldöttgyűlés szabályos volt. Az elsőfokú bíróság változatlan álláspontja szerint a társadalmi szervezet, egy országos sportági szakszövetség pedig különösképpen kötve van a maga által alkotta szabályokhoz, azoktól gyakorlati indokokra, méltányosságra hivatkozással nem térhet el. Utalt arra, hogy a meghallgatott tanúk ugyan egy kivételével egyezően hangoztatták, hogy a küldöttgyűlés lefolyásakor nem tapasztaltak szabálytalanságot, azonban a tárgyaláson bemutatott, a tanúk előzetes felkészítésére vonatkozó alperesi felhívást tartalmazó elektronikus levél a "bíróság meggyőződését nem ebbe az irányba vitték". Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az alperes a megismételt eljárásban nem tudott eleget tenni a Pp. 164. § (1) bekezdésében szabályozott bizonyítási kötelezettségének, ezért a bizonyítatlanul maradt, valamint a kétséges tényeket az alperes terhén értékelve az elsőfokú bíróság a keresettel támadott határozatok törvénysértő jellegét megállapítva azokat megsemmisítette. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság indokolatlanul új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolatlanul figyelmen kívül hagyta a tanúvallomások és az alapszabálysértések azon szempontból történő vizsgálatát, hogy ezek olyan jellegűek és jelentőségűek voltak-e, hogy döntő módon befolyásolták az alperes demokratikus és jogszerű működését. Utalt a magyar sportszövetségek és sportági szakszövetségek szervezeti és anyagi hiányosságaira, az apróbb adminisztrációs hibák kizártságára, amelyekből is következően a demokratikus rendet nem érintő kisebb jelentőségű szabálysértés nem indokolja a bírósági beavatkozást. Megítélése szerint a támadott határozatok megsemmisítése az alperes működését ellehetetlenítené, mert a küldöttgyűlés az alapszabály alapvető ellentmondását oldotta fel, és a későbbi küldöttgyűlések döntései is megsemmisülnének, amely beláthatatlan károkat, működési zavart okozna. Kiemelte, hogy a mandátumvizsgáló bizottság akként értelmezte az alapszabályt, hogy a küldöttgyűlés időpontjáig tisztázható a küldöttek száma, személye, ezért a demokratikus választás elvére is figyelemmel tett újabb felhívást a tagok felé. Miután az alapszabály ismeri a közvetett képviseletet nem tartotta alapszabály ellenesnek, hogy a regisztrált küldött helyett más küldött vett részt a küldöttgyűlésen három esetben. Kiemelte, hogy a minél szélesebb körben érvényesülő demokratikus választást kívánta előmozdítani és a tagszervezetek belügyeibe sem akart beavatkozni. Nem vitatta, hogy az elsőfokú bíróság által kifogásolt megbízólevél nem lelhető fel az iratok között, azonban arra hivatkozott, hogy e képviselet jogosságát senki nem vitatta és egy mandátum elenyésző súlyára figyelemmel nem vezethet érvénytelenséghez. Álláspontja szerint a küldöttgyűlés

döntött a mandátumokról, mivel az erre vonatkozó szavazások eredménytelenek voltak, továbbá az alapszabálynak megfelelően a mandátumokról a mandátumvizsgáló bizottság döntött, hiszen a küldöttgyűlés a mandátumvizsgáló bizottság jelentését fogadta el a mandátumok visszaigazolásakor. A küldöttgyűlés kezdetén a szavazatszámolás módját nem tartotta az alapszabály megsértésének, mivel a szavazatszámolókra az alapszabály nem tartalmaz rendelkezést és fogalmilag sem előzheti meg a szavazatszámolók megválasztása a mandátumvizsgáló bizottság jelentésének elfogadását, hiszen a választásra a küldöttek jogosultak, de hogy a küldöttgyűlésen ki vehet részt küldötként csak a mandátumvizsgálat eredményének elfogadását követően derülhet ki. Vitatta az elsőfokú bíróság megállapításait a jegyzőkönyv hitelesítésével és hitelességével, továbbá a jelenléti ív és a leadott szavatokból levont következtetésekkel kapcsolatban. Alapszabály kifejezett rendelkezése hiányában a szavazás menetében a jelenléti ív aláírásának mellőzését nem tartotta alapszabálysértőnek, valamint a szavazás érvényességét, illetve eredményességét érintőnek. Kiemelte a küldöttgyűlés első fokú ítélet szerinti mindvégig megtartott határozatképességét és a szavazások érvényességét. Hivatkozott a megismételt eljárásban meghallgatott tanúk vallomására és arra, hogy az elsőfokú bíróság a tanúkkal kapcsolatos alperesi "felkészítő levél" alapján megalapozatlanul döntött a tanúvallomások - egy kivételével történő - figyelmen kívül hagyásáról. Előadta; utólag jutott tudomására, hogy a küldöttgyűlésről meg nem semmisített hanganyag készült, amelyet csatolt. Utóbbi fontosabb részeit ismertette. Előadta, hogy ennek alapján feltárhatók a küldöttgyűlés lebonyolításának részletei, a szervezők és a lebonyolítók körültekintő munkája, gondossága a határozatképesség megmaradása érdekében. Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság elfogadná az elsőfokú bíróság megállapításait az alapszabálysértésekre, előadta, hogy jogi álláspontja szerint ezek akkor sem minősülhetnek olyan súlyú alapszabálysértéseknek, amelyek az alperes közgyűlésének demokratikus és jogszerű működését és határozathozatalait akadályozták volna.

A felperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozták. Fenntartották, hogy az alapszabály megsértése folytán jelentős, súlyos jogsértések történtek a küldöttgyűlésen. Megítélésük szerint meg nem történt esemény hanganyaggal nem bizonyítható. Célszerűtlennek tartották annak vizsgálatát, hogy a felpereseket érte-e a küldöttgyűlés határozatai folytán közvetlen érdeksérelem, amelyre bizonyítás nem folyt. Újságcikkeket csatoltak az alperes állításainak cáfolatára.

A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

Az alperes a sportról szóló 2004. évi I. tv. (Stv.) szerinti szakszövetség, amelynek működésére e törvényen kívül megfelelően vonatkoznak az egyesülési jogról szóló 1989. évi II. törvény (Etv.) rendelkezései is.

A társadalmi szervezetek autonómiája, önkormányzatisága alapján a bíróság csak kivételesen, törvényi felhatalmazás alapján avatkozhat be a szervezet belső vitáiba, így az Etv. 10. § (1) bekezdés alapján, amely szerint a társadalmi szervezet

törvénytől határozatát bármely tag a tudomására jutástól számított 30 napon belül megtámadhatja. Törvénytől a szervezet eljárása és így az ennek alapján hozott határozata, amelynek során saját alapszabályának a rendelkezéseit nem tartja be. Alapszabálysértés esetén a határozat megsemmisítésével akkor avatkozhat be a bíróság a társadalmi szervezet működésébe, ha a törvénytől egyúttal a társadalmi szervezet demokratikus és jogszerű működését is akadályozza. (Legkisebb beavatkozás elve.)

Az elsőfokú bíróság helytállóan vizsgálta, hogy a keresettel támadott határozatokat hozó küldöttgyűlés összehívása és megtartása az ekkor hatályos alapszabály rendelkezéseinek megfelelt-e.

A másodfokú bíróság a Pp. 235. § (1) bekezdés második mondata alapján elfogadta és a bizonyítékok mérlegelése körébe vonta az alperes által utólag csatolt küldöttgyűlésről készült hanganyagot és annak alperes által írásban hivatkozott részeit. A másodfokú bíróság e körben kiemeli, hogy az alapszabály 25. § (7) szerinti őrzési határidő a megismételt eljárás alatt már letelt, így elfogadható volt az alperes azon előadása, hogy nem volt tudomása a hanganyag meglétéről és csak jelen eljárásban talált rá. Így igazolt volt, hogy az alperesnek az elsőfokú ítéletet követően jutott tudomására a hanganyag megléte, és így ekkor került abba a helyzetbe, hogy azokat felhasználhassa.

A másodfokú bíróság a felperesek által a fellebbezési eljárásban csatolt újságcikkeket ugyanakkor a Pp. 235. § (1) bekezdés alapján kirekesztette a bizonyítékok köréből. Megjegyzi a Fővárosi Ítéltábla, hogy a jelen jogvita elbírálásában egy- vagy több újságcikk nem minősíthető olyan okiratnak, amelyen ítéleti ténymegállapítás alapulhat, és amely alkalmas lenne a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok megdöntésére, mivel azok csupán az adott újságíró véleményét tükrözik. A keresettel támadott határozatok törvényessége az állandó bírói gyakorlat szerint - a szabad bizonyítás elve mellett - elsődlegesen a per tárgyát képező küldöttgyűlés összehívására, megtartására vonatkozó okiratok, és ezek hiányában, illetve ezekre tekintettel tanúbizonyítás foganatosítása alapján bírálható el. Természetesen elvileg nem zárható ki, akár az újságcikk bizonyítékként való felhasználása sem, ha az ellenőrizhető ténykérdéseknek alapul.

A másodfokú eljárásban lefolytatott részbizonyításra is figyelemmel az elsőfokú bíróság a bizonyítékok részben helytálló mérlegelésével túlnyomórészt helytállóan állapította meg a tényállást, abban a körben, hogy az alperes küldöttgyűlése a határozatképességet mindvégig fenntartotta és az így lefolyt közgyűlésen "számtalan apróbb, csekélyebb szabályszegés történt, amelyek egyenként nem eredményeznék a küldöttgyűlés határozatainak törvénytől minősítését".

A rendelkezésre álló adatok alapján tény, hogy az alperes megsértette az alapszabály 19. § (4) bekezdésében foglalt 30 napos határidőt, amikor a 2007. február 9-i meghívóval értesítette a tagokat a küldöttgyűlés időpontjáról. A felperesek által sem vitatott tény, hogy az alapszabály 20. § (3) bekezdése szerinti határidőig a tagszervezeteknek több mint a fele nem közölte az alperessel a küldöttek nevét. Az alapszabály 20. § (3) bekezdésében foglalt 15 napos határidő a

tagszervezet részére meghatározott határidő, hiszen az Stv. 24. § (1) bekezdése alapján az alperes alapszabálya 20. § (1)-(2) bekezdése meghatározta a küldöttállítás szabályait, a küldött állítására pedig az alperes tagja volt jogosult, így a küldött nevét is a tag közölhette az alperes alapszabályban meghatározott szervével. Az a tény, hogy az alperes ismételt felhívással élt a tagszervezetek felé nem tekinthető az alapszabály 19. § (4) bekezdése szerinti értesítésnek, hiszen az már korábban megtörtént. Az alperesnek a küldöttgyűlés összehívása körében tett felhívásai és a küldötteknek az alapszabályban meghatározott határidőn túl, a küldöttgyűlés időpontjáig történt elfogadása nem minősíthető a demokratikus önkormányzati működéssel ellentétesnek, hiszen ennek alapján valósulhatott meg, hogy a tagok többsége képviseltethesse magát és ily módon részt vehessen a küldöttgyűlésen, az ott született döntések meghozatalában. Így arra vonható következtetés, hogy az alperes eljárása a küldöttállítás megtétele körében arra irányult, hogy minél több tagja részt vehessen a küldöttgyűlésen küldöttei által. Arra adat nincs, hogy valamely tag a küldöttgyűlésen sérelmezte volna, hogy az alapszabály 19. § (4) és 20. § (3) bekezdésében, illetve a mandátumvizsgáló bizottság által meghatározott határidő be nem tartása miatt nem volt lehetősége a küldöttállításra és nem tudott ily módon részt venni a küldöttgyűlésen. Bizonyíthatóan a felperesek részvételi joga sem volt ezáltal korlátozott. A másodfokú bíróság megállapítása szerint ezért a határozatok törvényességére érdemben nem volt kihatással a fenti határidők be nem tartása.

Az elsőfokú bíróság helytállóan utal arra, hogy a per tárgyát képező küldöttgyűlés időpontjában hatályos alapszabály rendelkezései nem egyértelműek, illetve hiányosak. Az alperes autonómiájára, önkormányzatiságára tekintettel az alapszabály ellentmondásainak feloldása, hiányos rendelkezéseinek kiegészítő értelmezése nem képezhette a bíróság feladatát. Az alapszabályban nem szabályozott kérdések - szavazatszámlálók, küldöttállítás, vitás mandátumok - körében kizárólag az Stv., illetve az Etv. rendelkezései voltak figyelembe vehetők.

Az alapszabály 22. § (2) bekezdés rendelkezései szerint a küldöttgyűlés dönt a jegyzőkönyvvezetők, a jegyzőkönyv hitelesítők, a mandátumvizsgáló bizottság tagjainak és szükség esetén a szavazatszámláló bizottság tagjainak személyéről. Ennek értelmében az alapszabály nem kötelező jelleggel írja elő szavazatszámlálók megválasztását, továbbá azokra vonatkozóan egyéb szabályt sem állapít meg. Az alapszabály értelmében a küldöttgyűlésen a tagok küldötteik útján vehetnek részt. A 21. § (1) bekezdés szerint a küldöttgyűlés határozatképes, ha a 20. §-ban rögzítettek szerint választott küldöttek több mint fele jelen van. Az alapszabály rendelkezései alapján a küldöttgyűlés, azaz a küldöttek jogosultak dönteni a szavazatszámlálók személyéről. Az, hogy ki a küldött; a mandátumok elfogadásával válik megállapíthatóvá. Mindebből pedig okszerűen következik, hogy a mandátumvizsgáló bizottság jelentésének elfogadását követően volt arra lehetőség, hogy az így igazolt mandátummal rendelkezők maguk közül megválaszthassák a szavazatszámláló bizottság tagjait. Ezért a másodfokú bíróság e vonatkozásban törvénysértést nem látott megállapíthatónak. A küldöttgyűlés hanganyaga alapján az is megállapítható volt, hogy a küldöttgyűlés elején, a mandátumvizsgáló

bizottság jelentésének elfogadásával bezárólag az alperes alkalmazottai által végzett szavazatszámlálás a küldöttek által ellenőrizhető körülmények között hangosan folyt.

Az alapszabály 25. § (7) bekezdése előírja, hogy a küldöttgyűlésről jegyzőkönyvet kell készíteni, továbbá annak tartalmi elemét, mellékleteit és azt is, hogy kinek kell aláírásával ellátnia, hitelesítenie.

A jelen per tárgya a keresettel támadott határozatok törvényessége, és a bíróság csak e határozatok törvényességét vizsgálhatta. Az alapszabály szerint a küldöttgyűlésről készítendő jegyzőkönyv a küldöttgyűlésen történeteket, az ott hozott határozatokat tartalmazza. A küldöttgyűlésen hozott határozatok törvényességét önmagában a jegyzőkönyv hitelessége nem érinti. A jegyzőkönyv a küldöttgyűlés összehívásának, megtartásának törvényességén, alapszabályszerűségén kívül esik, illetve annak csak bizonyítékát képezheti. A jegyzőkönyv készítése, hitelesítése nem áll közvetlen okozati összefüggésben a keresettel támadott küldöttgyűlési határozatok törvénytörő jellegével. Ezért a jegyzőkönyvre vonatkozó alapszabályi rendelkezések nem lényegi megsértése, illetve a jegyzőkönyv hitelességével kapcsolatosan megfogalmazottak nem értékelhetők olyan működésbeli törvénytörésként, amely a határozat megtámadása iránti perben bírósági beavatkozást tenne lehetővé.

Ebből következően a jegyzőkönyv, illetve annak hitelességével kapcsolatos ténymegállapítások csak a támadott határozatok törvényességének megítéléséhez szükséges bizonyítékok körében voltak értékelhetők.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján tényként állapítható meg, hogy a mandátum vizsgáló bizottság jelentése tartalmazott vitatott mandátumokat, mely vonatkozásban végül is a küldöttgyűlés határozott akként, hogy elfogadta a mandátumvizsgáló bizottság jelentését. A küldöttállítás részletszabályait az alperes alapszabálya nem tartalmazta, így annak vizsgálata is csak akként lett volna lehetséges, hogy az alapszabály rendelkezésein túlmenően sértette-e a demokratikus önkormányzatiság alapelvét és a tagsági jogokat. Az alapszabály küldöttekre vonatkozó 20. § (1)-(2) bekezdése alapján a küldöttállítás egyik ismérve, hogy mely versenyrendszerben vett részt az adott sportszervezet. A felperesek által nem cáfolt előadás szerint az NB.I.B. csapatok 2007. évben amatőr versenyrendszerben vettek részt. A felperesek utánpótlás neveléssel foglalkozó sportegyesületek, így rájuk az alapszabály 20. § (1) bekezdés e) pontja vonatkoztatható. A felperesek a saját küldöttállítási joguk sérelmét nem állították. Az I.r. felperes képviselője jelen volt a küldöttgyűlésen. Arra adat nem volt, hogy ténylegesen alperes mely tagjának sérült a küldöttállítási joga és hogy emiatt valamely érintett sportegyesület kifogást emelt volna. Az alapszabály a küldöttállítás módját részletesen nem szabályozza. Az alapszabály a küldött nevének, megbízó levelének közzéadási kötelezettségét írja elő, amely a tagszervezetek kötelezettségeként értelmezhető. Az alapszabály mandátum vizsgáló bizottság megválasztásáról szól, azonban egyéb jogosítványait, kötelezettségeit nem szabályozza. Kifejezett alapszabályi rendelkezések hiányában, figyelemmel arra, hogy olyan tagszervezet részéről kifogás, illetve nyilatkozat nem állt rendelkezésre,

amely saját magára vonatkoztatható küldöttállítási jogában való sérelmet tartalmazott volna, nem állapítható meg tényként, hogy a küldöttállítás nem felelt meg az alapszabály rendelkezéseinek, illetve, hogy konkrétan meghatározott tagszervezet küldöttállítási jogosultsága és így a küldöttgyűlésen való részvétele ténylegesen sérült.

Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a kiegészítő jegyzőkönyv és a jelenléti ív szerinti számadatok, valamint a leadott szavazatok száma nem fedte minden esetben egymást. A Pp. szabad bizonyítási rendszeréből következően az alperes azonban nem volt elzárva attól, hogy egyéb módon, tanúbizonyítással, a küldöttgyűlésről készült hanganyag csatolásával tegyen eleget a hitelességre vonatkozó bizonyítási kötelezettségének.

Az elsőfokú bíróság által meghallgatott tanúk vallomása meggyőző volt, ezért önmagában az alperes felkészítő levele alapján - figyelemmel annak tartalmára - nem alapozta meg a tanúvallomások, mint bizonyítékok elvetését. E körben tehát az elsőfokú bíróság okszerűtlenül vetette el a tanúvallomások túlnyomó többségét. A másodfokú bíróság ezért valamennyi tanúvallomást értékelhetőnek tartott és azokat a Pp. 206. § (1) bekezdés alapján az okirati bizonyítékokkal összevetve, a maguk összességében e körben felülmérlegelte azokat és bizonyítékként elfogadta az alperes javára.

A küldöttgyűlésről készült jegyzőkönyvnek két hitelesítője volt, akik közül csak az egyik jegyzőkönyv hitelesítő személy vallotta, hogy nem volt végig jelen a küldöttgyűlésen és utólag írta alá a jegyzőkönyvet. Azzal azonban, hogy mindennek ellenére aláírta a jegyzőkönyvet elfogadta, hogy a jegyzőkönyvben foglaltak a küldöttgyűlésen történeteket tartalmazzák. A tanúk vallomása szerint a határozatképességet ellenőrizték a küldöttgyűlés folyamán. A tanúvallomások alátámasztották a jegyzőkönyvben rögzítetteket. A tanúvallomások alapján megállapítható volt, hogy a szavazatszámokból vontak le végső soron következtetést a jelenlétre. A hanganyag alapján az is megállapítható volt, hogy a küldöttgyűlésen mindvégig törekedtek a határozatképesség megőrzésére. A küldöttek magas létszáma, az időben elhúzódó küldöttgyűlésre és határozathozatalra, határozatok számlálására figyelemmel az elfogadható, hogy nem minden küldött volt mindvégig jelen, illetve mozgás volt. A tanúvallomások alapján ezt az alperes nem mindig sikerrel próbálta ellenőrizni.

A rendelkezésre álló adatok alapján az tényként állapítható meg, hogy a határozatképesség mindvégig megvolt.

Az elsőfokú bíróság által megállapított négy vitatott mandátum figyelmen kívül hagyása mellett a határozatképesség és a szavazati arányokra tekintettel a küldöttgyűlés határozatképes volt és az alapszabály szerinti szavazati arány a támadott határozatok esetén megvalósult, így a vitatott mandátumok nem hatottak ki a határozatok törvényességére. (A BH. 1998. 57. számú eseti döntésben hasonlóan foglalt állást a Legfelsőbb Bíróság.)

Az alperes maga sem vitatta, hogy a küldöttgyűlés összehívása és megtartása során történtek kisebb, illetve csekély alapszabálysértések.

A felperesek a keresetük indokait megfogalmazó előadásukban alapszabálysértésekre hivatkoztak, azonban a választásra vonatkozó határozatok eredményével elégedettségüknek adtak hangot, és inkább jövőbeni működéssel kapcsolatos aggályaikat fogalmazták meg. A fellebbezési eljárásban is az alapszabálysértő magatartásra helyezték a hangsúlyt. Ugyanakkor - a fentebb kifejtettekre figyelemmel - arra nem volt következtetés vonható, hogy az alapszabálysértés folytán a felperesek tagságból eredő jogai közvetlenül sérültek volna.

A Legfelsőbb Bíróság Kfv.III.37.460/2008/16. sorszámú határozatában rámutatott arra, hogy a határozat megtámadása iránti peres eljárás során vizsgálni kell, és a körülmények levonásánál mérlegelni kell azt a körülményt is, hogy az alapszabálysértés és az annak következtében hozott határozatok mennyiben érinthetik személyében azt a tagot, aki a határozat megsemmisítését kéri, nevezett bármely joga a mulasztás folytán sérülhetett-e, illetve a sérelem nem olyan közvetett jellegű-e, amely miatt a támadott határozat megsemmisítése az Etv. 6. és 9. §-ban foglalt rendelkezésekkel nem áll összhangban.

A rendelkezésre álló adatok alapján nem volt megállapítható az alapszabálysértés és annak következtében hozott, keresettel támadott határozatok személyükben közvetlenül érintenék a felpereseket, illetve, hogy az alapszabálysértés folytán a felpereseknek olyan jogaik sérültek, amelyek az alperes létevel, működésével szembeállíthatók és olyan súlyúak, amelyek már sértik a demokratikus önkormányzatiság alapelvét. A támadott határozatok törvényességének vizsgálata során nem hagyható figyelmen kívül az a tény, hogy az alperes per tárgyát képező küldöttgyűlésének összehívására ügyészi felszólalás és ad hoc bizottság felállítása alapján került sor az alperes működőképességének biztosítása érdekében. Mindezek alapján a másodfokú bíróság megítélése szerint a nem lényegi alapszabálysértések nem adnak alapot a keresettel támadott határozatok megsemmisítése folytán az alperes működésébe történő bírósági beavatkozásra.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtett indokok miatt az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében megváltoztatta, és a keresetet elutasította.

A felperes pervesztesek lettek, az alperes fellebbezése eredményes volt, ezért az elsőfokú és a másodfokú eljárásban felmerült perköltség viseléséről a másodfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott. Az alperes oldalán perköltségként az alperest képviselő ügyvéd díja merült fel, amelyet a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (3), (5) bekezdés, 4/A. § (1) bekezdés alapján állapított meg bruttó összegben figyelembe véve az elsőfokú és a jelen másodfokú eljárásban kifejtett tevékenységet és hatályon kívül helyező végzésben megállapított költséget is.

A peres felek illetékmentessége folytán le nem rótt kereseti és fellebbezési illetékről a másodfokú bíróság az 1990. évi XCIII. törvény 64. § alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. § alapján rendelkezett.

, 2009. június 9.

. Lizák Tibor sk.
a tanács elnöke
. Merőtey Anikó sk.
sk.
előadó bíró

Dr. Molnár Ágnes
bíró

A kiadmány hitelül:

Réczi Imréné
bíróügyi ügyintéző